

ANUL VII. - No. 11
1 Aprilie 1931

„Hristos, Regele, Națiunea“
„România a Românilor“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

I. C. Cătunenu: Mazoneria desființează România
Gh. Popescu-Botoșani: Studențimea și Regele
Arabii proclamă boicot contra Evreilor
† Gheorghe Popescu
G. Chiciușiu: Vom forma opinia publică națională creștină
N. Popa: L. A. N. C. la Cluj
A. S. A.: „Autorități de pae“
I. German: „Țara Oașului“- „Elveția Română“
L. A. N. C. către Români
N. I. Dumitru: Mirajul comunist
D. V. Athanasescu: Dr. Molle
Dr. M. Bicleanu: Numerus clausus sau Numerus nullus
L. A. N. C. Câmpulung
Cooperativa „Sturzeana“ și Jidanul Heimsohn
O importantă manifestație antisemită la Paris
Cum se face dreptate . . .
Scrisori din străinătate

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
în străinătate . . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaica.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

„Masoneria desființează România“

Sub acest titlu s'au reprodus de câteva luni pe fața internă a copertei acestei reviste, două hărți, ce merită o deosebită atenție. Ambele hărți au fost elaborate cu mult înaintea războiului mondial, într-o ședință secretă a conducerii lojelor francmasonice din Anglia. Acolo s'a fixat harta Europei, conform planurilor și intereselor forțelor oculte masonice, conduse de Jidani internaționali, stăpâni în acelaș timp și ai finanței, care prin împrumuturi oneroase și speculații de burse îngenunchiază și robesc statele creștine debitoare.

Este surprinzător și în acelaș timp îngrijorător, cum acele planuri s'au realizat aproape în întregime prin sfârșitul războiului mondial, a cărui deslănțuire a intrat în proiectele de viitor ale neamului jidovesc, care de altfel a și profitat enorm din situația postbelică :

prin instituția Ligii Națiunilor ;

prin forțarea încetățenirii în masă a Jidanilor ;

prin ridicarea lor la o incontestabilă supremație financiară ;

prin instăpânirea comunismului jidovesc în țara, unde neamul lui Iuda fusese mai strășnic ținut în respect : în Rusia țaristă.

Examinând harta : Germania este indicată drept **REPUBLICĂ**, Austro-Ungaria **NU MAI EXISTĂ**, Rusia este destinată „**STATELOR PENTRU EXPERIMENTE SOCIALISTE**“. Așadar, cele trei formidabile Imperii din Europa veche erau menite pieirii, de către forța ocultă a Francmasoneriei internaționale, având ca țintă zdrobirea tronurilor și a altarelor, conform lozincii unui mason francez, aruncată în furia sângeroasă a marelui revoluționar francez, dela sfârșitul veacului al XVIII : *avec les boyaux du dernier*

des prêtres étrangers le dernier des rois“ (cu intestinele celui din urmă dintre popi să spânzurăm pe ultimul dintre regi).

Sfârșitul războiului mondial a adus „cascada tronurilor“ celor trei împărați ai Europei; a adus desființarea Altarului în Rusia pravoslavnică prin aplicarea comunismului, de origină, de finanțare, de aplicare și exploatare jidovescă ; a adus prăbușirea puterii catolice, în Austro-Ungaria, prin dispariția dela Viena a celui Împărat, ce era socotit în Europa veche drept cel dintâiu susținător al Vaticanului în străinătate.

Așa dar, proiectele Francmasoneriei iudaice în partea lor esențială s'au împlinit prin rezultatul războiului mondial : tronuri prăbușite, ortodoxia rusească desființată prin crima comunistă, catolicismul în Europa lipsit de un puternic sprijin istoric.

Care era situația României după conspiratorii masonici ?

IN AMBELE HĂRȚI ȚARA NOASTRĂ NU MAI FIGUREAZĂ : este pur și simplu înglobată în „*Süd-ost slavischer Staatenbund*“, ori în „*Donau-Balkanbund*“, din prima, ori din a doua hartă. România cu aspirațiile ei naționale trebuia să intre în „*Donau Balkanbund*“ ! De altfel, amintesc cititorilor noștri, că în 1919, 1920, 1921, cu cât ieșeau la iveală, în mod firesc, greutățile consolidării statelor nouă născute ori mărite depe urma războiului mondial, cu atât se afirma și stăruia în presa internațională, finanțată de Jidani, propunerea de a se constitui „confederația dunăreană“ a statelor ieșite din mozaicul habsburgic, la care să se asocieze și statele balcanice. Iși făcea apariția din nou planul Iudeo-masoneriei cosmopolite, care

nu putuse să zădărnicească constituirea și întregirea statelor în virtutea principiului naționalităților, dar încerca să profite de greutatea inerentă începutului, spre a distruge opera anevoioasă a tratatelor de pace.

Această Francmasonerie este *una* peste tot globul și *esențial jidovescă*.

Nu trebuie să ne înșale aparențele, confecționate artificial cu intenția perfidă de a induce în eroare. Este *una*, de orice rit ar fi, orice titlu și-ar da, orice origine și-ar atribui, orice nume și-ar lua cu împrumut ; după cum Jidanul rămâne acelaș oricare i-ar fi numele răsunător creștin sau istoric-arian, cu care s'ar împodobi ! Francmasoneria recurge la o manevră grosolană, spre a ademeni pe naivi, când se întitulează, de *națională*. Firma, ce simulează independență și inocență, în realitate reprezintă numai succursală a acelei vaste organizații secrete universale, care a prins lumea civilizată ca într-o pânză de paianjen.

Este *jidovescă* conducerea superioară a tuturor masoneriilor de orice rit, origină, nume, făcând o politică ascunsă, care a dictat și dictează la răspântiile istoriei, conform intereselor exclusive ale neamului jidovesc. Dacă une-ori interesele Iudaismului concordă cu interesele statelor creștine, acest fapt constituie o simplă coincidență, asupra căreia este o naivitate să ne facem iluzii.

Planurile masonice, fixate în hărțile menționate, și realizate prin războiul mondial, fac dovada incontestabilă, că la deslănțuirea revoluțiilor în Rusia, în Germania, în Austria, a fost dedesubt mâna plină de aur a lui Iuda. El le-

făcut pentru că neamului său i-a folosit: „Is fecit cui prodest“.

Astăzi nu mai încapă nici o îndoială. Lumina istorică este deplin stabilită.

Rămâne să tragem învățăminte și să ne luăm măsurile noastre de apărare, cu atât mai imperios cerute, cu cât Jidovimea internațională, încadrată prin conducătorii ei în Francmasoneria universală, una indivizibilă și distructivă, nu a părăsit planul de a reduce România la rolul șters de membru component al unei confederații sud-est-europene, în care să dicteze finanța ei cu toate consecințele politice impuse de atare fapt.

Sunt semne multe că se lucrează stăruitor, discret și eficace în această direcție.

În România întregită Francmasoneria are la dispoziție *anumita presă*, toată apărând interese curate jidovești sub masca hipocrită a ideilor democratice și umanitare.

Prim această presă, venală și dușmană intereselor noastre autohtone. Francmasoneria a luptat și a isbutit să impună la putere, terorizând Regenta prin spectrul revoluției și rătăcind opinia publică în regimul plâpând al votului universal, un partid având drept ideologie concepțiile periculoase ale unei democrații, inventată de teoreticieni iudei, spre a duce la pieire nația naivă, care încearcă să le experimenteze. Național-tărăniștii, conduși de periculoși demagogi, de teoreticieni iudaizați în ideile lor, de francmasoni, și regionaliști destrămaători ai unității naționale, erau indicați, — în consfătuirile secrete ale lojelor, — să prezideze la opera de umilire a țării, de sărăcire sistematică și dezorganizare treptată a României întregite.

Numai sub acest punct unitar de vedere, se poate înțelege întreaga legislație economică a lui Madgearu, legea administrativă a lui Vaida, legea lui Anghelescu de depozitare a coloniștilor macedoneni în Cadrilater, legea pensiilor de plătit foștilor funcționari, Unguri, cari nu au depus jurământul față de Statul român, favorizarea Jidanilor sub orice formă și în fiecare ocazie, abdicarea rușinoasă de la orice sentiment de demnitate națională în discuția și acceptarea condițiilor împrumutului extern, jaful sistematic săvârșit în averea Statului, toleranța criminală practică în propriul partid față de clienții justiției represive, metoda de a governa prin falsificarea dispozițiilor constituționale și călcarea

flagrantă a legilor, fără nici o sancțiune; pe scurt: o *acțiune sistematică de distrugere a eforturilor noastre de consolidare cu dezorganizarea statului și reducerea la cumplită sărăcie a societății românești*. Acest rezultat intră minunat de bine în planurile Iudeo-masoneriei, care țintește să distrugă România

întregită, după ce o va fi îngenunghiat și robit, prin împrumuturi cămătărești.

Istoricul de mâne va scrie despre trinitatea Maniu—Mihalache—Madgearu: au fost, cu sau fără conștiință, instrumentele masoneriei jidovești.

I. C. CĂTUNEANU.

Reapariția „Cuvântului Studentesc.“

Am primit la redacție numărul de Duminică 22 Martie 1931, anul VI, Nr. 1, al ziarului „CUVÂNTUL STUDENȚESC“, organ oficial al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români (București, Bulevardul Schitu Măgureanu Nr. 2). Salutăm cu deosebită plăcere reapariția adevăratului organ al Studenților Creștini Români, din care reproducem, cu această ocaziune, articolul D-lui GH. POPESCU-BOTOȘANI, președintele U. N. S. C. R.:

Studențimea și Regele

Am avut dela Restaurare încoace, neconținute încercări de afară, manifestate vădit deseori, de a se îndepărta Studențimea de Rege.

Recentele serbări Jubilară ale Universității, din Cluj, au arătat clar încăodată, că Studențimea a fost oprită să-și deschidă nestingherit sufletul, către Cel ce-i întruște vtile aspirații constructive de viitor; au fost chiar momente când Regele, adresându-se în discursurile Sale direct studenților, căuta zadarnic cu ochii prin sală fețe tinere.

La o serbare a Universității, studenții nu s'au putut apropia de Regele lor; nu au putut simți fiorul adorațiunii de Rege, prosternându-I-se înainte.

De această dată, nu s'a permis studenților, ca acum 10 ani la inaugurarea Universității, să I se facă Regelui, tânăr și El, și o primire caldă, tinerească în casa lor — Centrul Studentesc „Petru Maior“, — unde fără protocol sec, ci comunicativi, tineri, să-și deschidă sincer comoara de generoase năzuinți de bine pentru acest neam năcăjit.

La Brăila, cei 5000 de studenți, din toate colțurile de țară, adunați în Congres general anual, au aclamat frenetic pe Acela în care văd cărmaciul neclintit al vremilor grele dinaintea noastră și făptuitorul hotărât al aspirațiilor înalte ale acestui neam.

Răspunsul Regelui către Congres a arătat că nimic nu poate despărți pe Rege de tineretul acestei țări.

Totuși, elemente interesate ori lesne încrezătoare în defăimări, au oprit studențimea în ziua de 10 Decembrie — zi de simbolică sărbă-

toare — de a manifesta impunător pentru Rege — dând naștere chiar la incidente degradante pentru provocatori.

Aceste fapte constituiesc pentru noi, de altfel, exemple concludente în plus.

Continuu am semnalat acțiuni, deschise sau mascate, de a sfărâma legătura de dragoste reciprocă și devotament dintre Rege și Studențime.

Această acțiune a fost dusă sistematic: s'a lucrat sus, la Rege, prin informarea intenționat deformată a adevărului, și jos, în rândurile studenților, prin răspândirea de svonuri criminale și tendențioase, provocatoare de neliniște și reacțiune în cugete curate.

În fața acestor situații, conducători ai studențimii, cunoscători ai realităților exacte, suntem datori a interveni cu precizări lămurite.

Generația tânără studentească de după războiu, a adăogat eternelor splendide atribuite ale tinereții — generator fecund de noi forne creatoare — încă vreo câteva purtând pecetea vremurilor vitrege de războiu.

În acele timpuri aspre, se ridica printre ruine și bubuituri de tunuri, din sate, de prin văi strâmte de munți, din clocotul durerii, cu ochii uimiți și plânși, cu fruntea brăzdată de o seriozitate și experiență prematură, fără copilărie veselă și fără joacă — se ridica o altă generație: generația noastră, generația studentească de după războiu.

Veniți la Universitate, acești tineri s'au preocupat de probleme

grele și serioase, din nevoia de a-și satisface astfel, cerințele sufletesti ale unei maturități prea timpurii.

Profesorul P. Andrei, într'un studiu asupra mișcărilor sociale și politice ale tinerimii, spune: „tinerii de azi, crescuți în războiu, observă mai bine realitățile decât cei de dinainte de războiu, sau decât bătrânii“.

Unei atare precoce formațiuni de suflet, nu putea să-i scape frământările dinastice din ultimii cinci ani, cu repercusiuni grave asupra întregii vieți naționale.

Indurerată profund de lupta stearpă dintre politicieni, pe o chestiune de o importanță capitală pentru consolidarea definitivă a Statului întregit, Studențimea a considerat demn să nu se alăture nici uneia din aceste părți interesate, cultivând în ea totuș, speranțe și sentimente fierbinți către Cel plecat.

Atât timp cât Cel jignit și îndepărtat, arăta o voință fermă de a nu se mai întoarce, ea înțelegea să respecte durerea Celui lovit, fiind convinsă că va veni ziua când se va întoarce, numai prin hotărârea, voința și puterea Lui.

Și această eliberare din durere, ne-a fost hărăzită pentru 6 Iunie 1930.

Sunt vii încă în amintirea tuturor, momentele de entuziasm delicat a acestor zile.

Studențimea, în capul organizațiilor ei oficiale, a acționat imediat, pentru a forța definitiv mâna celor sovăelnici sau răuvoitori.

Conducătorii studențimei, în sentimentul unanim al maselor, s'au întrunit imediat în ziua de 7 Iunie orele 14 în ședința extraordinară de comitet executiv al Uniunii Naționale a Studenților Creștini din România.

Infruntând pericolele unui act revoluționar, de a proclama un nou Rege, înainte ca regimul legal și existent încă, să fi căzut, în urma unor discuțiuni înăltătoare, s'a dat la ora 16, Sâmbătă 17 Iunie 1930, următorul comunicat întregii studențimi din țară:

COMUNICAT.

„Comitetul Executiv al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români, întrunit astăzi, 7 Iunie 1930 orele 14, față de evenimentele covârșitoare pentru viitorul neamului, hotărăște următoarele:

Studențimea română creștină constituită în corp distinct în organizațiile ei oficiale, a avut totdeauna

ca punct cardinal de orientare, **PRINCIPIUL MONARHIC**, pentru al cărui prestigiu și forță înțelege să-și închine întreaga putere de luptă.

Dacă până în prezent, frământările sterile în jurul actului hibrid, prin care puterea Dinastiei a fost diminuată, nu au antrenat-o în a lua atitudine, aceasta se datorește înaltului ei simț patriotic de totdeauna, care i-a dictat să evite frământări inutile în situațiuni grele pentru țară.

Astăzi însă, când o energie promițătoare de mari realizări se pune în slujba țării, necondiționat și sincer, Studențimea română creștină salută cu toată căldura și entuziasmul ei, fericitul eveniment cu largi repercusiuni asupra viitorului acesteia țări.

A. S. R. Principele Carol, pătruns de datorია-I către țară, a venit în mijlocul nostru pentru a răspunde unor adânci speranțe și necesități naționale.

Fie binevenit printre noi, iar gestul Lui hotărât și patriotic să lumineze mințile aceluia cari au datorია a nu-i stingheri cu nimic Inalta Lui Chemare.

TRĂIASCĂ REGELE CAROL AL II-LEA!

Acest act oficial de curajoasă anticipare, oglindea perfect sentimentele miilor de studenți din capitală și provincie. — Au urmat imediat, în seara aceleiaș zile, 7 Iunie 1930, manifestațiuni studențești extraordinare în toate centrele universitare din țară.

La București, masa în delir, a mers la Cotroceni, unde trecând peste gârzi și prin parcuri, a ajuns până la El, închinându-I-se Salva-torului.

În acea atmosferă încărcată, când factorii răspunzători mai meditău asupra formulei de aplicat, avântul deschis al tinerimii universitare a trezit în adâncuri sentimentele opiniei publice, făcând astfel imposibilă orice altă soluție, decât aceea pe care instinctul poporului o cerea.

Consfințirea legală de a doua zi, 8 Iunie, a acestei unanime dorințe, repara o nedreptate, răspundea chemării unei națiuni întregi, și deschidea o eră nouă în istoria poporului român.

Acesta-s fantele.

La Cluj, adresându-se pentru prima oară, studenților, M. S. Regele a spus:

„Dela cine, mai mult decât dela voi, tinerii, cari azi, sub oblăduirea

dascălilor voștri, vă pregătiți pentru cariera de mâine, am dreptul de a găsi acea dorință de mai bine, acel entuziasm al idealului abia întrezărit, grație căruia se pot înfăptui marile opere pe cari țara și Regele vostru au dreptul a le cere dela ori și ce cetățean, în deosebi dela voi“.

Generația tânără de studenți, de după războiu, este fericită că poate corespunde acestei Inalte Chemări Regale.

Entuziasmul ei către ideal este nemărginit, iar dorința de mai bine, pentru acest neam necăjit, nu cunoaște stavilă.

Voința Lui hotărâtă de a fi: „Voevodul culturii românești“, cu ajutorul necondiționat al tinerei generații, găsește în sufletul tinerimii ecouri nesfârșite de elan și abnegațiune.

Viața unei națiuni este închinată culturii.

Ritmul civilizației și conjucturile specifice țării noastre, chiar dacă pot diferenția concepții sociale contrarii, manifestate de diverse generații, adaptate diferit nouilor împrejurări, mențin totuș, aceiași linie directoare: **Idea de cultură națională.**

Azi, Regele Țării acordă, acestei preocupări de totdeauna a tinerimii, putere de Imperativ Regal și o ofertă de ideal tinerei generații.

Generația tânără, crescută în războiu, va lupta pentru El și în numele Lui, cu înfrigurare și devotament.

GH. POPESCU-BOTOSANI
Președinte al U. N. S. C. R.

Arabii proclamă

boicot contra Evreilor

Comitetul executiv al Arabilor din Palestina a dat un manifest prin care proclamă boicotul general în contra Evreilor.

În manifest se spune, între altele, că Arabii să nu cumpere nimic dela Evrei, afară de pământ și să le vândă orice, afară de pământ.

Cetiți

„Infrățirea

Românească“

Epilogul sălbătăciei dela Rădăuți Studentul Gh. Popescu a încetat din viață

Rădăuți, 15 Martie.

Aseară, a încetat din viață, la spitalul din localitate, după 6 săptămâni de chinuri groaznice, studentul Gheorghe Popescu, victima sălbătăciilor săvârșite din ordinul prefectului Ilie Vișan, în ziua de 1 Februarie, cu prilejul congresului L. A. N. C.

Se știe că armata s'a năpustit atunci asupra congresiștilor, cari au fost trântiți la pământ și călcați sub picioarele cailor. Intre cei mai gravi răniți în timpul șarjei sălbatece și cu nimic motivată, a fost tânărul Gheorghe Popescu.

Cu toată intervenția chirurgicală făcută la timp de medicul primar al spitalului D. dr. Ioan Corciovei, viața nu i-a putut fi salvată. Grație constituției sale foarte robuste studentul Popescu a rezistat timp de 42 de zile, dar îngrijirile medicale n'au putut decât să-i prelungească agonia.

Gh. Popescu a fost fiul unui gospodar de frunte din acest județ. O soră a lui este profesoară la liceul de fete din localitate, iar un frate căpitan la un regiment din Hotin.

Vestea morții s'a răspândit repede în tot județul. La morga spitalului, unde se află depus corpul victimei, este un adevărat pelerinaj: studenți și delegațiuni ale societăților arcăsești sosesc mereu din județ.

Măine, la ora 9 dim., medicul legist al orașului D. dr. Gh. Vasiliu, va face autopsia cadavrului, urmând să prezinte autorităților un raport asupra cauzelor morții.

Tânărul Popescu moare nevinovat în floarea vârstei, lăsând în urmă părinți desnădejuși, în vreme ce autorii ororilor săvârșite în ziua de 1 Februarie se plimbă și astăzi nepedepsiți, grație unei anechete care n'a fost făcută decât pentru acoperirea crimei neiertate, săvârșită de autorități față de populația pașnică și disciplinată, împiedecată cu forță să participe la congresul L. A. N. C.

(„Universul“, Nr. din 19. III. 1931.)

*

L. A. N. C. regretă, adânc, pierderea valorosului ei luptător, studentul Gheorghe Popescu, mort în urma sălbătăciilor ordonate de Jidani, cu ocazia Congresului L. A. N. C. dela Rădăuți, ținut la 1 Februarie 1931.

Cei 10.000 de Români Bucovineni, adunați la acel Congres, dimpreună cu toată suflarea adevărat românească, din această țară, îi vor sta de veghe, la mormântu-i rece, iar când ora va sosi îi vor striga: „Te-am răsbunat!“

Intristatei Familii, cele mai sincere condolențe, asigurând-o de împărtășirea la durere, a tuturor luptătorilor naționaliști-creștini.

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Vom forma opinia publică națională creștină

Azi, în orice parte a scumpei noastre țărișoare, vei privi cu ochi-ți ageri de Român, și se pare că vezi o mașină infernală a hazzardului, care n'are alt rost, decât să frământă oase românești, să zdrobească în bucăți tot ce e superb, nobil și creștinesc, pe pământul muiat de sânge, din falnicile piepturi ale eroilor români. În fața acestui subversism, organizat, e bine oare să stăm cu mâinile încrucisate, zăpăciți și inconstienți? Răspunsul este categoric nu, și încă de mii de ori, nu!

Ce se alegea de Italia bunăoară, dacă în fața teroarei organizate a comunismului roșu, — care știa să bată, să însulte, să aprindă și să ucidă pe toți cei nemulțumiți cu flamura bolșevică — dacă nu făceau zid piepturi de oțel gata să moară pentru tricolorul italian, să zdrobească hidra bolșevică. să naționalizeze comorile mândrei Italii furate de străini și înstrăinați, să spulbere toate organizațiile clandestine ale francmasoneriei mercenare și antinaționale?!...

Ori noi ce vom avea de făcut?! Ne vom pune în cumpănă toate forțele de cari dispunem și vom face uz de toate mijloacele legale pentru a trezi din somnul morților pe toți Românii, la conștiință, că în față ne stă deschisă ca o gură de crater, prăpastia ucigătoare de neam, spre care ne ademinesc toate sirenele străinilor parazitari, și a Românilor necinstiți și înstrăinați. Vom forma „opinia publică națională creștină“ în Țara Românească.

Ideologia specifică a vremurilor de azi este că, opinia publică stăpânește pretutindenea, în chip suveran. Poate un guvern să se puie de-a curmezișul acestei forțe? Poate să se razime pe vârfuri de baionete, însă să șadă ticnit pe ele, este mai greu.

Și să vezi masele mari, cum se vor trezi la conștiința de sine; va vedea și orbul mult dorita rază de lumină a vieții noastre publice, formându-se pe deplin opinia publică în sens naționalist și creștin.

Programul primenirii morale a națiunii noastre, pe temeiul principiilor creștine, nu poate să facă decât cinste oricărui fiu al țării.

Student G. CHICINAȘIU

— București. —

L. A. N. C. la Cluj

Tară ajunsă la sapă de lemn în urma cărmuirilor politicianilor din partide, se deşteaptă din beznă şi-şi îndreaptă privirea spre acela dela care azi vine lumina, iar mâine va trebui să vină mântuirea: *Cuza*.

Partidele sunt înjghebări interesante, al căror interes de partid e contrar existenţei statului. Partizanii sunt oameni al căror interes personal se pune de-a curmezişul intereselor statului.

Partidele, ce s'au schimbat la putere, de 12 ani în rând, au dovedit-o cu prisosinţă: Liberalii, Averescanii, şi Naţional-Tărăniştii, fiecare de câte două ori ne-au guvernat în acest timp; şi toţi au reuşit să se căpătuiască. Într-o funcţie îndeplinită la început de 5 funcţionari, azi intră 15. Partizanii trebuiesc mulţumiţi, pentru zelul cu care au cureerat şi minţit satele.

Cu cât partidul e mai mare, cu atât e mai rău: au dovedit-o Naţionali şi Tărăniştii laolaltă.

Reprezentanţii Naţiunii: deputaţii şi senatorii, nu reprezintă Naţiunea; ei se reprezintă totdeauna pe sine, a zis-o J. J. Rousseau.

Ca să se poată mai bine reprezenta pe sine, şi să stoarcă, cât mai multe bunuri dela cei ce cu sudoarea frunţii lor produc acele bunuri, se întovărăşesc cu cel mai lacom şi mai speculant popor depe lume, cu Jidovii. Aceştia sunt lăsaţi să speculeze poporul în voie, ca la rândul lor, politicianii să se poată bucura de partea ce li se cuvine din pradă. Pradă este înaintea mea orice îngrămădire de averi, de fabrici şi de bani, în mâinile cătorva inşi, numiască-se aceştia Marmorosch, Aristide Blank, sau Tischler, căci nu-i binecuvântare, ci blăstăm şi nedreptăţire a milioanei seacăuite de ei.

„O mână spală pe cealaltă” — nu-i bine zis. O mână murdăreşte pe cealaltă. Câţi din actualii şi foştii miniştri nu trag tantieme de sute de mii de lei din consiliile de administraţie ale întreprinderilor jidovesti?

Iată legătura strânsă dintre partidele politice şi Jidovi.

Interesul partizanului e una cu interesul Jidovului, dar se bate cap în cap cu interesele Statului şi ale naţiei româneşti.

Cuza de 40 de ani arată acest lucru. Partizanii însă nu-l calcă pe picioare, căci nu le făgăduiesc nimic: nici deputaţie, nici tantieme grase, nici posturi. Oameni rari şi

idealişti i-au fost apostolii lui. Adevărul însă va învinge. Poporul a trebuit să se lovească de pragul de sus, ca să-l vadă pe cel de jos. Nimic nu se dă nemeritat.

E rândul vostru, Români necăjiţi şi nedreptăţiţi, să luptaţi singuri pentru înlăturarea nedreptăţilor ce vi se fac prin Jidovi, şi prin Partide. Voi i-aţi ajutat, voi i-aţi pus în pâine, voi trebuie să-i depărtaţi. Că Jidovul nu-i bun, eu trebuie să V'o spun?? Partidele întovărăşite cu Jidovi şi cari plătesc autobuse şi câte-o mică tocană la Cluj, că nu de dragul vostru o fac, iarăşi, eu să V'o spun??

Organizaţi-vă cum ştiţi, şi aranjaţi adunări mari: cu satele dimprejur, la *Gilău*, la *Desmir* sau *Apahida*, la *Hida*, la *Borşa*, în fine în toate centrele mai de seamă ale judeţului, unde vom veni în frunte

cu Dl. Profesor *Univ. Cătunbani*, să V'arătăm ce trebuie să faceţi şi cum să luptaţi, pentru a scăpa de paraziţi.

Am amintit cu numele *Gilău*, *Desmirul*, *Hida* şi *Borşa*, din cauză că mai nou, în trecut, peste tot am găsit spirit de înţelegere şi interes pentru cauză. Noi, dela centru, nu putem să ne deplasăm mai mulţi, decât acolo unde ne cheamă, ne doresc şi se adună oamenii spre a ne asculta, din mai multe sate dimprejur.

Pentru primirea ce mi s'a făcut în *Gilău*, *Desmir*, *Hida* şi *Borşa*, ţin să-mi aduc mulţămiriile mele şi pe această cale, aceluia, ce li se cuvine. O înţelegere profundă a bisericii creştine, în luptă pentru adevăr, a dovedit Părintele *Chifa*, din *Hida*, înţelegere ce-mi ţin de datorie să o notez.

Prof. NIC. POPA
— Cluj. —

„Autorităţi de pae“

În numărul din 15 Ianuarie a. c., revista „*Înfrăţirea Românească*“ a binevoit să publice în coloanele sale, o sumară înfăţişare a dureroaselor stări din „*Tara Basarabilor*“ — Bugeagul. În acel articol intitulat „*Cetatea Albă*“ — orice om cu cap şi cu bun simţ de recunoaştere a unor realităţi nesuferite, create de lepra politicianismului — poate vedea că n'are nimic alarmist — dar, e o afirmare îndrăzneată a unor adevăruri de aici, — îndrăzneată, — fiindcă în faţa politicianismului, trebuie să ai cel puţin, dacă nu cel mult, ruşinea de a nu spune nici cel mai isbitor adevăr. Mai curând decât ne-am fi aşteptat, s'au petrecut fapte, cari vorbesc prin sine, că relatările noastre din susnumitul articol, sunt numai o obiectivare în mic a acestor stări crude. Am arătat în articolul numit, că lumea trăeşte rău, că Jidovii nu mai conţinesc cu viaţa lor talmudică, şi pe lângă altele şi faptul, care trebuie să atragă atenţia conducătorilor, că sunt cuiburi comuniste! Am afirmat că sunt comunisti! Nu e adevărat, s'a indignat, nu ştiu cine, supărându-se foc, iar o revistă locală mi-aduce înviauirea că spunând acest adevăr (pe care-l regret că e), am adus o „gravă ofensă“ judeţului *Cetatea Albă*. Dacă adevărul ustură, nu-s eu de vină!

Acestor domni — cărora regret

că le-am supărat delicatele urechi — în miopia lor politicianistă, le-a trebuit să vadă că sunt comunisti: scandalosul scandal petrecut la camera: cazul D-nei *Anastasia Ciubiński*!

S'au mai supărat demagogii tărănişti, cum arată revista, căm uzat de termenul „*autorităţi de pae*“!

De... au dreptate, de îndată, ce sunt de coceni, căci susnumita D-nă institutoare, membră a Asociaţiei învăţătorilor, cenzor în comitetul de conducere al Băncii Învăţătorilor — desigur nu aclamată de ei — a ţinut acea *faimoasă* conferinţă „*Dostoievski*“, în faţa autorităţilor, cari au tăcut molcom, când făcea „*apologia bolşevismului*“, într'un fel subtil, printre altele, spunând că: „*Rusia e puternică, se refăce repede şi va ajunge cel mai tare stat din lume*“, şi că „*înainte de a se topi ultimul fulg de zăpadă, steagul roşu va fâlţâi în Basarabia*“ („*Curentul*“, 3 Martie 1931). Această conferinţă e ținută în *Cetatea Albă*, un oraş periferic, cu o atmosferă cosmopolită dintre cele mai dubioase! Şi ce vor avea multă dinhii, cari s'au supărat înţelegând procesul?, că eu văd numai strâmbi, iar dumnezeilor nume Români, cum afirmă onorata revistă, prin pana unui ins, care numai creştin adânc nu e şi naţionalist, din moment ce aduce indirect o

muștrare. Consiliului Eparhial al Ismailului, că întreține bănește Revista „Infrățirea Românească”, zicând: „Și această revistă este ajutată cu fonduri de Consiliul Eparhial al Ismailului“ (?).

Ne mirăm mult, cum de nu s'a publicat întreaga conferință a D-nei A. Cociubinschi, în paginile revistei „Asociației Invățătorilor”, ci numai un rezumat!! Era un mijloc de propagandă comunistă acoperit de prestigiul Asociației, iar semicentenarul lui Dostoievski era un foarte bun pretext.

„Țara-Oaşului“ — „Elveția-Română“

Atât era scris, cu litere de aramă, pe podul antic-alb al steagului închis în lungi plete tricolore, ce se sbătea în văzduh, atârnat de ruda robustă a unei enorme sulite, — iar în colțul drept, din sus, era marcat anul „1930”, subliniat cu o vargă tricoloră de care atârna un ciucure în perpetuă pendulare, care ca un deget năsdraș amăritor să citească strofa sub el scrisă:

„TOȚI PENTRU UNUL
și
UNUL PENTRU TOȚI“.

Acest steag ciudat, e steagul unui neam îndelung răbdător, care în tăcere, și de multă vreme, geme, suspină și oftează înecând în sine multe și adânci dureri.

— E steagul celui mai rezistent neam din România mare, — care a prestat atâtea veacuri de grea încercare, fără să-și piardă limba, legea, portul și datinile străbune.

— E steagul neamului desconsiderat, — care degeaba dispune de-o bogată comoară de virtuți și o strănică baterie de energii vitale.

— E steagul neamului încătușat în robia inamicului intern, — care fără milă-l mulge și-l adapă cu otravă ca să piară. Da, să piară! Să piară cât mai curând acel neam, ... nu cumva să-și ajungă scopul înaltei sale predestinații strategice. Să piară! ... nu cumva să-și valideze neînlocuibilele sale aptitudini firești, atât de reclamate și indispensabile aici la nordul granițelor. Să piară odată acest model etnografic a rusticismului dintre Someș și Tisa. Să piară în țara lui! dacă n'a perit sub stăpânirea străină.

E steagul celui neam care neputincios zace în fața voastră mu-

Trebuie să se înțeleagă odată, că dacă suntem în Țara Românească, să se lucreze românește ori unde, cu personal românesc, onest, de valoare moral-culturală, necontestabil și mai cu seamă unde?... unde? decât aici la granița de răsărit, unde trebuie să se ridice zid chinezesc între Rusia bolșevică și România, nu zid de pietre, ci de suflete pătrunse până în măduva oaselor de spiritul național!

Să sperăm.

A. S. A.
— Basarabia. —

tilat de voi înșivă! ... pe care de atâta amar de vreme și fără milă îl apăsați! îl înșelați! îl jăfuiți și exploatați! — Nu vă înfiorați în fața acestei crime? Nu vă muștră conștiința și nu vi-e frică de eventualul deochiu al răsbunării? Nu?!

Să știți, că acel steag e steagul nostru! pe care nu-l veți mai profana.

E steagul Oșănimii ocolită din vremuri uitate pe cele culmi și ponoare din Țara Oaşului-Ugocia.

Acestei ruine numită, Țara Oaşului, pe care stăm încremeniți, pe lângă cunoscuta-i sărăcie seculară, în timpul mai recent, rând pe rând i-a secat cu desăvârșire și ultimele izvoare de traiu, ce le avea:

a) În vestitele și număroasele ei vii de odinioară, — în urma boalelor criptogamice, — nici un butuc n'a mai rămas.

b) Din bogatele ei livezi de pomi roditori, nici o zecime nu mai are, și ce-a dăruit natura în mod sălbatic, în mizeria lor, s'a distrus.

c) Dumbrăvile ei colosale de stejari seculari, — acea comoară a regiunii, — sub poalele căror cu sutele misunau turmele de porci, ca sălbatici, îngrășându-se fără nici o danie de-acasă, — a trecut ca un vis, — fiind distrusă cu desăvârșire.

În urma devastării și strivirii acelor comori, a rămas un câmp vast de o jalnică privești; o mare de mușmoi înmușchiați, păr de lup, ferigă și huciu spinos cât vezi cu ochii, exclus cu totul din cultură, în urma calității inferioare neproductive, și în lipsa mijloacelor de cultivare și îmbunătățire.

Contingentul vitelor față de cel din trecut e mult scăzut, fiindcă:

a) Călbeaza, antraxul și ciurma porcilor, constant bântue această nenorocită regiune.

b) Cu aplicarea greșită a reformei agrare, — Oaşul a ajuns prin lege la nedreptate, — fiindcă: prin restricțiunile dispozițiilor ref. agr., în comun cu ale serviciului silvic, sub deosebite pretexte nu în rari cazuri, viclean, au încurcat terenele naturale de pășune, contribuind simțitor la procesul micșorării efectivului zootehnic.

c) Și mai presus de acestea: supraîncărcarea Oaşului cu atâtea dăduri văzute și nevăzute, — cari covârșitor trec peste calibrul său de suport, — nu-i dă modru să-și mai crească purcel și vițel.

Un groaznic tip de traiu decurge în această infernală vală a plângerii:

Unii alungați de mizeria existenței, pentru bucățica de pâine necesară vieții, în colibuțe reci și umede își trăgănează toată viața pe laturile celor munți, — ca miște exilați ai sorții, — de unde cei mai mulți se întorc acasă, cu reumă în oase, oftică în piept și tifos în sdrênțe, și infectându-și familia și satul, se prăpădesc cu zile.

Alții lăncezesc acasă de foame ori își lasă satul și pribegi în lumea mare în veci nu se mai întorc.

Judecați și din probele mai recente! La alarma libertății din anul trecut pentru a emigra în Franța, — din Țara-Oaşului — 99% a brațelor de lucru s'a prezentat gata de plecare.

Porecla neaoșă de „Oșan”, o mândrie a noastră și bătaie de joc a altora, este trista realitate.

Indurați-vă! și ne supuneți odată sub „Röntgenul dreptății”, să vă convingeți că noi Oșenii trăim într'o mizerie, sub demnitate de om.

* * *

Indreptatune-am pasul cu un crez fanatic, după talismanul găsit în steagul alb.

El nu-i altceva decât simbolul forțelor voastre unite, într'o singură credință și voință, realizată în alianța băncilor populare: „Țara-Oaşului” și a cooperativelor agricole: „Elveția-Română” — prin cari vă cereți drept la viață.

Fără frică! dați drum ideiei epocale a duhului vremii, — care în toiul asurzitor al miilor de oșeni grupați sub steagul alb, — s'a conceput la Negrești în ziua de 24 August 1930 și realizat în Bixad la 18 Decembrie 1931.

IACOB GERMAN
— Satu-Mare. —

R o m â n i , Liga Apărării Naționale Creștine, în frunte cu Președintele ei Suprem A. C. Cuza

Vă salută cu cuvintele sale de ordine:

Hristos, Regele, Națiunea R o m â n i a a R o m â n i l o r .

Prin acest semn vom învinge.

Ne închinăm învățăturii lui Hristos, care zice: „Iubește pe deaproapele tău ca pe tine însuși“. Și cu cât ne vom putea apropia mai mult de ținta ce ne-o arată Fiul lui Dumnezeu, cu atât vom reuși să înfăptuim Impărăția Lui pe acest pământ românesc, *înstăpănit azi de spirit rău, de spirit dușman, de vrajba celui ce-a vândut odinioară pe Hristos*, de Iuda.

Români, Voi încă sunteți de vină, că țara noastră românească a ajuns aici! Nu sunteți mai buni, decât toți acei domni și conducători ai voștri, cari v'au vândut interesele voastre străinilor de neam și în deosebi străinilor de lege.

Oare, nu v'ați vândut votul vostru aceluia, cari v'au făgăduit marea cu sarea, scutire întreagă de dări și alte lucruri, ce nu se pot da în nici o țară depe fața pământului? Nu v'ați îngărămădit cu steaguri și table, pe autobusele gratuite, spre Cluj, gratuite înapoi, primind tocane, și bucurându-vă de beutura primită? Nu v'ați dat seama de cheltuielile făcute cu adunările mari ale partidelor politice, că aceste cheltuieli, tot voi, țara are să le plătească — *înzecit*? Căci nu credeți că dă cineva din buzunarul său milioane, *fără să profite*.

Și s'au împărțit Românii în partide, și se vrăsmășesc de moarte. Și cum se bucură dușmanii! Jidani, corbii națiunilor, se'nfruptă azi, adăpostindu-se în toate partidele, spre a fi prezenți la desfătarea celor tari și la jupuirea voastră a mulțimilor neroade.

Sunteți răi și lacomi, și răsbunarea e dreaptă. Deschideți ochii sufletului și a inimii voastre, să vadă, că împărțirea și cearta Românilor pe partide nu-i bună.

Nu există partid bun azi, în țara noastră. Partidele cari ne-au guvernat sunt alcătuite din oameni răi, lacomi, cu greșeli, și cu păcate multe. Oameni buni, oameni cari să se apropie de adevăr și de dreptate, sunt puțini, puțini de tot. Dar sunt și la noi. Un astfel de om trebuie ales, liber și neîncătușat de partizani, care să-și ducă la îndeplinire planul sufletului său drept și mare.

Cuza, Președintele Suprem al Ligii Apărării Naționale Creștine, este un astfel de om, care din tinerețe, până la vârsta lui înaintată, neconținut a luptat pentru adevăr, scotând la lumină și dovedind, din toate punctele de vedere, pericolul iudovesc, ce amenință națiunile și creștinismul.

Nepot de-al lui Cuza-Vodă, cu mintea lui ageră și luminată, putea câștiga orice mărire; dar nu i-a trebuit: el e propovăduitorul adevărului, ce nu se va clătina. El este o chezășie. El e apostolul acestor credințe: „Partidele prin firea și lăcomia partizanilor lor, prin așa zisa democrație, ne-au cufundat în ticăloșia în care ne găsim“.

Liga Apărării Naționale Creștine, e un mănunchiu de oameni, legați cu jurământ să susțină acest adevăr în interesul sfânt al cauzei.

Români! Adevărul, ca și aurul, numai o fărâmă să fie desvălit, ajunge.

Partidele politice cu armatele lor de propovăduitori de vrajă, le-ați văzut. În slujba lor stau Jidani, cu gazetele, cu băncile și averile lor imense, toate rezultate ale necinstei și speculației muncii voastre productive. Partidele politice azi le cunoașteți din fapte. Le-ați fi putut cunoaște, după tovarăși.

L. A. N. C. n'are Jidani. Ea este contra lor și contra jafului de tot soiul. Față de numărul cel mare al celor răi, e natural că adevărul Ligii, în clasa celor învățați, să găsească prea puțini propovăduitori. *Propovăduirea adevărului creștin trebuie să o faceți voi, Românii cei mulți, cei oropsiți și nedreptățiți, ca să vă apărați de jaful și nedreptatea aceluia, mai tari, cari au interesul de-a vă nedreptăți și jefui, mai departe.*

Ca D-nii *CUZA* dela Iași, *CĂTUNEANU* dela Cluj, nu-s mulți, nici la noi, nici aiurea. Munca lor în besna ticăloșiei, e munca mântuirii naționale. Puneți-vă în slujba acestei mântuirii propovăduind adevărul, în interesul vostru comun, acei mulți și nedreptățiți.

Ce puteți aștepta dela isbânda „cuzismului“? Iată, ce:

Apărarea muncii și a produsului ei de cei ce o speculează și înstrăinează.

Mântuirea țării, de paraziți. Cine sunt paraziții? Aceia, cari nu trăiesc din munca lor proprie, ci din munca și truda altora. Păduchele și căpușă depe oș sunt ființe parazitare, pentru că trăiesc sugând sângele altor ființe, animale cași ele, și cari paraziți, spre a nu fi văzuți, împrumută culoarea pielii în care s'au înfipt. Paraziți sunt buretele depe saie și vâscul, cari de asemenea împrumută culoarea plantelor pe care cresc. Paraziți sunt *Jidani*, cari între Unguri zic că-s Unguri, între Români se dau Români și trăiesc așa de

sute și mii de ani între neamuri, speculându-le avutul și aducându-le la sapă de lemn, situație, ce azi nu se mai poate tăgădui, și nici nu se mai poate săferi. Dar paraziți sunt și Românii, cari nu se deosebesc decât cu numele de Jidanii, cu cari se întovărășesc. Vidrighinii și Boilii și Dobreștii, în general Constantinescu-Porcii, trebuie să dispară din viața noastră politică, averile lor trebuiesc confiscate, și furii și răufăcătorii, și cei mari, ca și cei mici, să-și ia pedeapsa.

Toate funcțiile, cu rost, sunt folositoare. Toate funcțiile, fără rost, înființate să îmbuibeză persoana, fără a fi trebuință de ele, sunt cuiburi de trântori. Ori Statul e dator să ușureze conviețuirea locuitorilor. Locuitorii sunt datori a se acomoda lipselor și a umplea un gol, o necesitate de Stat. Dar pentru aceasta e nevoie ca și răsplata să se împartă creștinește.

Pământurile, pădurile, fabricile, exploatările, furniturile, L. A. N. C. le va readuce, în stăpânirea Românilor.

Revizuirea averilor, nu cei mănjiți sunt în stare a o face. Numai Liga Apărării Naționale Creștine o va putea îndeplini, pentru că nu are în sânul ei nici Jidani și nici oameni întovărășiți cu Jidanii.

Numai L. A. N. C. va putea pedepsi fraudele funcționarilor necorecți, opoșiți astăzi de partidele politice.

Regele este piatră fixă și simbolul de statornicire și tărie a vieții noastre de stat.

Urmând înțelepciunea și mizuinđu-ne a ne apropia de cerințele învățăturilor lui *Hristos*, prin întronarea dreptății, *Națiunea* se va reface, recâștigând nădejdi noi și condițiuni reale la o viață bună și sănătoasă.

Spre a feri atât pe producător, cât și pe consumator, de speculă, schimbul de produse va fi organizat și satisfăcut în întregime, de cooperative.

Inselăciunea și frauda se va pedepsi aspru.

Speculatorii de rassă, Jidanii, ne mai găsându-și în organismul țării noastre rostul, ne vor părăsi.

Români luați aminte că :

Suedia și Norvegia are un jidan la 7500 locuitori; Spania 1 jidan la 6200; Anglia 1 jidan la 800; Franța 1 jidan la 450; Belgia 1 jidan la 420; Serbia 1 jidan la 120; Italia 1 jidan la 80; Bulgaria 1 jidan la 78; Rusia 1 jidan la 76; Germania 1 jidan la 63; Austria 1 jidan la 23; Turcia 1 jidan la 21; Ungaria 1 jidan la 16; Polonia 1 jidan la 13; iar România are 1 jidan la 7 locuitori.

Români întrebați-vă :

Câte firme adevărat românești vedeți la prăvăliile și atelierele din orașele Ardealului, Bucovinei, Basarabiei și Moldovei ?

Câți avocați adevărat Români întâlniți în barourile din București, Iași, Cernăuți Cluj, Chișinău, Oradea, Timișoara, Arad și Galați ?

Câți medici și câte farmacii, aparținând adevăraților Români, îngrijesc de sănătatea noastră și vând medicamente pe tot coprinsul României Mari ?

Câți cârciumari vă otrăvesc sănătatea cu alcool; și câți din ei sunt Jidani ?

Câte fabrici de spirt sunt în România Mare și cine le stăpânește ?

Creștinii !

Câți jidani sunt slugi la creștinii ? Câți jidani sunt tăetori de lemne în păduri, sau lucrători în băi (mine) ? Câți jidani sunt măturători de străzi și altele ?

Frățe Române, răspundește mai departe adevărul ca și noi ! cel
din Liga Apărării Naționale Creștine

În tot cazul, elementul românesc scăpat fiind de paraziți și înșelători, se va însănătoși și întări, redobândind pozițiile astăzi pierdute.

Românizarea orașelor și a instituțiilor înstrăinate, se va face astfel dela sine.

Dreptatea devenind baza reală a întregii așezări sociale, produsele economului de pământ își vor recăpăta prețul ce li se cuvime. Cooperativele își vor extinde binefacerile, și asupra agriculturii, care va răsplăti munca și va înviora viața dela sate.

Bunăstarea satelor va influența în bine și aceea a orașelor.

Se va înfrâna cămătăria, prin pedepse aspre.

Se vor examina contractele de înstrăinare a bunurilor Statului și se va căuta soluționarea corăspunzătoare.

Se vor desființa directoratele regionale cu întreaga lege administrativă, căutând simplificarea cheltuelilor ce-au dus țara la disperare.

Vom curăți armata de Jidani.

Se vor reduce taxele școlare.

În licee și universități, se va stabili numărul ce va putea fi primit.

Se vor revizui încetățânirile, trimitând străinii invadați, peste graniță.

Se va scădea numărul deputaților și senatorilor.

Români ! Partidele politice ați văzut ce bine vă pot aduce. Spre a scăpa țara de nevoi, trebuie să luptați cu toții, la loc bun. Judecați românește. Cine se întovărășește cu hoții nu poate fi om de omenie. Cine se întovărășește cu Jidanii poate el avea suflet creștin ?

Noi vrem unirea tuturor bunilor Români, într'un mănunchiu, contra puhoiului jidovesc.

Organizați-vă peste tot și la sate și la orașe în L. A. N. C.

În alegeri votați linia culcată :

Cu D-zeu înainte.

LIGA APĂRĂRII NAȚIONALE CREȘTINE
Cluj, Str. Bob No. 7.

Mirajul comunist

Abia ieri s'a terminat revoluția rusească, spre a se continua cu rezistența țărănilor, la colectivizarea proprietății agricole, iar la noi oameni cu răspundere, au și început să ridice în slavă dictatura proletariatului.

Intr'un articol publicat în „Societatea de mâine”, ce apare la Cluj, sub titlul: „Moartea satului”, semnat Ilie Cristea, atras de mirajul comunist, se afirmă: „Acestă minune (colectivismul), căci este o minune, se datorește exclusiv forței? De neerezut. O parte, mai mare sau mai mică a populațiunii rusești trebuie să se fi simțit atrasă în spre o nouă formă de viață și de producție, incontestabil superioară”.

Ce ironie! Populația rusească, trăește astăzi în cea mai mare miserie, luându-i-se proprietatea individuală și sufletul; ea poate foarte repede să alunece oricând în brațele revoluției. Nu-mi pot închipui ce fel de viață nouă este în Rusia când, teroarea, vagabondajul și veșnicul *Pohod na Sibir* există și astăzi.

Iată — un singur exemplu, de fericirea celor din Rusia — ce scrie ziarul „Glasul Ardealului”, în Nrul din 15 Februarie 1931, în articolul „Grozăvia din Rusia. Ce-a văzut un Român”:

„Un cetitor al foii „Glasul Domnului”, cu numele N. Vlaicu, spune că a văzut lucruri îngrozitoare în Rusia bolșevicilor.

Poporul suferă cele mai sălbatice chinuri din partea stăpânirii. Cine îndrăznește să ridice numai un cuvânt de nemulțumire, e dus în închisoare, de unde nu mai vede soarele. Țăranii s'au răscolat în Siberia și de atunci curge sângele șiroaie, prin sate și orașe. Armata roșie nu cruță nici ocpiii nevinovați.

Intr'o dimineață de Vineri, am mers la târgul de săptămână din Ișim. Trecerea era peste gară, dar ca să nu înconjur mult, am trecut pe dindărătul gării.

Numai ce văd o mulțime de oameni adunați de lângă patru vagoane de marfă. Alerg și eu spre ei și văd că unii din ei, duc pe niște paturi sanitare ceva. Ce duc acești oameni? întreb eu pe un moșneag bătrân, care se ștergea la ochi. Eu credeam că el se ștergea la ochi pentru că-i curg lacrimi de frig. Doamne nu mai lăsa lumea în mâinile satanei, zise moșneagul.

Uite duc copii din Azihul Goliș-mamova, uciși de bolșevici. Și bă-

trânul izbucni în hohote de plâns. Asta-i libertatea, asta-i lumea modernă, zise moșneagul și dispăru prin mulțime.

Ceva gol simții în mine. Picioarele era cât p'aci să mi se 'ndoaie din genunchi, fără voie. Un frig trecu peste tot corpul meu. Ce văd eu oare e adevărat, sau numai vedenie? Doi oameni bătrâni, legați la urechi, cu capetele goale fără căciuli, duceau un copilaș cam de vreo 4 anișori. Sărmanul era înghețat sloiu, lovit în cap de-o săcură, părul era roșu de sângele închegat și înghețat. Alți doi oameni duceau o fetiță cam de vreo 6 ani junghiată de cuțit, un picior rețezat de săcură. Apoi alte și alte trupșoare mutilate de săcuri, furci și cuțite, erau încercate pe sănii. Au adus apoi trei surori de caritate, servitoare și servitori oribil ciopârțiți. Am fost în războiu, am fost prin spitale, am văzut multe, ceea ce am văzut însă acolo, n'am văzut nicăieri în viața mea. Cadavrele toate în număr de 68 au fost transportate în mijlocul orașului Ișim, pentru a fi îngropate sau arse”.

Mai departe spune dl. Ilie Cristea, „Satul nostru solidar cu satul rusesc, în ciuda izolării voite, începe să agonizeze, în locul satului condamnat, trebuie să vie ceva, căci o nație nu se poate sinucide din respect pentru tradiție”.

Așadar, autorul vede moartea satului în respectul pentru tradiție și în acelaș timp spune că în locul satului condamnat trebuie să vie ceva, iar acel „ceva” este tocmai colectivismul de care am vorbit. Gravă eroare! Autorul ne dă drept exemplu, Rusia, când ar putea să ne dea exemplu America, Franța, Germania, unde pământul se lucrează cu cele mai moderne mijloace.

Comunismul este condus de Jidani — lucru știut, — după cum spune Dr. Molle¹⁾: *Qu'est-ce-que internationalisme? C'est l'abdication du prolétariat entre les mains de la ploutocratie juive universelle*”²⁾.

Salvarea nu stă în părăsirea tradiției și umbrășișarea colectivismului comunist, ci în înlăturarea Jidani-

¹⁾ Președ. partidului Național Popular Antisemit Francez. † 8 Ianuarie 1931.

²⁾ „La Libre Parole” No. 2. Febr. 1931. — „Internaționala este lăsarea proletariatului în mâna plutocrației universale jidovești”.

lor din țara noastră, care au venit din alte părți, transformându-se în bancheri, cămătari și speculatori, aranjând totul în așa fel ca munca tuturor să fie numai în folosul lor. Aceștia sunt distrugătorii satelor, cu sistemul capitalist jidovesc, aceștia trebuie eliminați din viața noastră publică, dacă vrem să nu pierim ca națiune, nu tradiția, care se bazează pe dreptate și omenie.

NANCIU I. DUMITRU
— Cluj. —

Antisemitismul în Franța

Dr. Molle

La 8 Ianuarie a. c. a murit la Paris Dr. Molle, președintele Partidului Național Popular, deputat și primar al orașului Oram.

Viața întreagă a acestui om a fost un exemplu de muncă și abnegație. Convins de gravitatea pericolului jidovesc și dornic de a-și aduce contribuția la lupta contra acestui pericol, Dr. Molle colaborează la diverse publicații antisemite, demască mașinațiunile Jidaniilor din Algeria și dă cel mai efectiv ajutor Arabilor neîndreptățiți, de guvernul francez și exploatați de Jidani.

La 1921 este ales primar al orașului Oram, unde aduce o sumă de îmbunătățiri și în care calitate susține justele revendicări ale Spaniolilor de curând împământeniți.

Dr. Molle, grație activității sale, se bucura de simpatii unanime în toată Algeria, fapt care i-a și adus alegerea de deputat în 1928, cu o majoritate de 7.041 voturi.

La Paris s'a străduit să grupeze sub o conducere unică toate fracțiunile antisemite și astfel a luat naștere Partidul Național Popular care numără astăzi 3 reprezentanți în cameră și care duce o aprigă campanie antisemită, ce desigur va fi încununată cu succes. Adânc mâhnit de moartea acestui mare antisemit, noi spunem creștinescul „Fie-i țărâna ușoară”, iar Partidului Național Popular îi urăm cea mai grabnică și desăvârșită izbândă.

Student D. V. ATHANASESCU
— Cluj. —

Numerus clausus sau Numerus nullus?

Odată cu izbucnirea mișcării studențești, s'a pus pentru prima dată în discuție principiul „Numerus clausus”, care îndată a fost adoptat de toți, ca singura formulă ce ar putea rezolva într'un mod satisfăcător, problema jidovească din România.

În moțiunea votată de studențime la 10 Decembrie 1922, Numerus clausus ocupa locul de frunte și legiferarea lui era condiția capitală fără de care studențimea nu ar fi renunțat la lupta începută.

Dela aceea dată au trecut 8 ani grei și plini de sbucium, și legiferarea lui Numerus clausus nu s'a înfăptuit. Și mă bucur că nu s'a înfăptuit; fiindcă acest principiu al proporționalității numerice consfințit prin lege, ar fi însemnat, recunoscut, un punct câștigat de noi, dar nu ar fi rezolvit problema jidovească în mod definitiv, ci din potrivă, Jidanii ar fi câștigat prin legiferarea acestui principiu un punct așa de însemnat, încât dacă s'ar fi gândit mai bine asupra lui ei singuri ar fi venit să ceară, alăturarea de noi, legiferarea lui Numerus Clausus.

Ce definiție se dă lui „Numerus clausus”? Că este o formulă socială care își trage rațiunea și adevărul din înseși principiile cuprinse în tratatele de pace cari stipulează raporturile dintre majoritățile și minoritățile etnice ale țărilor.

Se cerea deci aplicarea lui Numerus clausus, fiindcă nu voim să permitem accesul Jidanilor pe țărmurile de activitate ale țării, decât într'un anumit număr ce nu e altul decât raportul dintre populația românească și numărul populației jidovești, raport care ar fi cam 1 Jidan la 7 Români.

Definiția aceasta însă are un tâlc: Numerus clausus legiferat, înseamnă implicit că noi Români recunoaștem Jidanilor drepturi politice egale cu noi, îi primim în fiecare din clasele noastre sociale și și pe țărmurile de activitate, în proporția de 1 Jidan la 7 Români.

Ori dacă adevărul e acesta, eu mă declar împotriva făuririi acestei legi, prin care se dă aventurierilor Jidani, veniți din toată lumea, dreptul de stăpânire peste pământul și bogăția țării și dreptul la conducere. Prin această lege înseamnă că-i recunoaștem egalii noștri, ni-i recunoaștem de tovarăși în tot lungul veacurilor trecute și frați de

arme în cele câteva sute de bătălii pe cari Români le-au purtat pentru apărarea pământului acestuia românesc.

Acordarea drepturilor cetățenești, Jidanilor din România, s'a făcut fără voia poporului românesc, care nici până astăzi nu a consimțit la această rușinoasă încălcare a Suveranității lui naționale.

Problema jidovească nu va putea fi rezolvată până nu se vor retrage Jidanilor aceste drepturi, acordate fără voia noastră.

Numerus clausus legiferat nu ridică drepturile Jidanilor, nici nu le micșorează. Egalitatea de drepturi rămâne aceiaș, numai că stabilește o mai justă repartitie numerică pe toate țărmurile de activitate.

Prin Numerus clausus legiferat, scos-am vre-un Jidan din țară? Niciunul.

Atunci, nu cumva prin Numerus clausus legiferat consimțim la recunoașterea drepturilor Jidanilor cu restricția unei îngăduiri numerice pentru fiecare țărm de activitate?

Da, recunoaștem aceste drepturi. Căci chiar dacă prin Numerus clausus legiferat, ar rămânea numai un doctor, un avocat, un judecător, un ofițer și un cărciumar Jidan, în România, principal înseamnă că noi Români am renunțat de a mai contesta acordarea drepturilor la Jidani, mulțumindu-ne și crezând că facem mare ispravă dacă am reuși să stabilim o proporție numerică între ei și noi.

Se va spune de către unii: Numerus clausus legiferat e numai o etapă în lupta pentru rezolvirea definitivă a problemei jidovești.

Admit, o etapă. Dar o etapă care va da mult de lucru urmașilor noștri, peste 20—30 de ani. Și aceasta în modul următor: dacă peste 20—30 de ani, prin războaie, emigrări de Români și imigrări de Jidani, prin scăderea numărului nașterilor la Români și creșterea sporului de nașteri a Jidanilor, s'ar ajunge ca numărul acestora să fie proporțional cu al nostru, de două ori mai mare ca acum, adică 2 Jidani la 7 Români, ce vom face cu ei, atunci? Jidanii singuri vor spune: aplicați-ne Numerus clausus, fiindcă ni l-ați aplicat odată. Și când nu l-ați aplicat, atunci, prima dată, înseamnă că ați recunoscut egalitatea noastră în drepturi, singura îngrădire fiind cea numerică.

Și dacă astăzi le-am recunoaște prin Numerus clausus o septime din stăpânirea țării, atunci vor fi siliți să le recunoaștem două părți la cele 4 ale noastre. Și peste alți 20—30 de ani, ajungând a fi 4 Jidani la 7 Români, vom fi siliți să le acordăm patru părți din dreptul de stăpânire asupra întregii țări și așa mai departe, *fiindcă azi, voim să facem greșala de a lua ca principal argument în favoarea noastră, baza numerică, și nu adevărul istoric, care îmi dă mie, Român, dreptul de întâietate și deci de stăpânire îndiscutabilă asupra întregului pământ românesc, oricât de puțin numeroși am ajunge să fim noi, Români cândva... pe aceste locuri și oricât de mulți ar ajunge să fie străinii, în cuprinsul hotarelor noastre.*

Deci înainte de a ne număra pe noi și de a-i număra și pe Jidani, pentru a putea face aplicarea exactă a proporționalității numerice, a lui „Numerus clausus”, trebuie să stabilim un lucru: eu la mine în casă, când îi cedez cuiva, dreptul de stăpânire asupra unei părți din gospodăria mea, înseamnă că recunosc una din două; sau acel cineva e os din osul meu, sau acel cineva, a muncit alături cu mine la ridicarea acelei gospodării, ajutându-mă cu munca și cu brațul lui, la nevoie.

Aplicând, deci, „Numerus clausus”, înseamnă că recunosc una din două: sau că Jidanii sunt os din osul lui Ștefan cel Mare și Sfânt, sau că din începutul începutului, Jidanii au desțelenit și apărât umăr la umăr, cu noi, acest pământ, cu o credință, cu un curaj egal cu al nostru, cu jertfe, natural mai puține, fiind mai puțin ca noi, deci cu beneficii mai puține, fiind de 7 ori mai puțin numeroși ca noi, *cu parte numai la o septime din beneficiul muncii în comun, beneficiu care în cazul de față ar fi o septime din Dacia lui Traian.*

Aplicându-le, deci, Numerus clausus, înseamnă că recunoaștem una din cele două posibilități de mai sus. Peste 50 sau 100 de ani, chiar dacă am protesta, noi, totul ar fi zadarnic, fiindcă în fața greșelii de azi, consfințită ca lege, va trebui să ne plecăm capul și să răbdăm ca Jidanii să ne denatureze Istoria.

Le-am da prin aceasta, curajul și îndrăzneala de a scrie că Traian a trecut Dunărea cu legiunile sale împetritate de legionari Jidani, că în cojoacele oștenilor lui Decebal, puteai număra mulți Jidani care

L. A. N. C. Câmpulung

locuiau pe aceste locuri. Ar mai putea spune, apoi, că pe vremea năvălirilor barbare, munții erau plini de Români și de Jidani, cari trăiau împreună, ucigând în gura văilor cete de barbar, și luându-se la trântă dreaptă cu urșii (ar pune și figuri în text). Că în ceata descălicătoare de țară, a lui Dragoș, cel care se ținea mai aproape, în fugă, de coada zimbrului, era tot un Jidan, venit din Maramureș; și când Dragoș a aruncat barda în fruntea zimbrului, Jidanul a aruncat și el o bărdiță și Istoria nu poate lămuri precis, de care mână a murit zimbrul. Că în oastea lui Ștefan cel Mare, dela Războeni, au murit părinții lângă copii, și bunicii lângă nepoți, mulți dintre ei strigând „ghevalt“.

Și ar descrie, apoi, în pagini mici-cătoare, vremea asupririlor fanariote, în cari, Jidanii s'au făcut și ei haiduci răsbunători ai fără-de-legilor grecești și împărțitori de dreptate, haiduci răsbunători cari dormeau noaptea chiar în pădure.

Și cu cât vremea va vremui și vor muri martorii și participanții la teribilul războiu de întregire a României, cu cât se vor șterge amintirile, vor spori statisticele și scrierile în care se va arăta numărul și isprăvile de vitejie ale Jidanilor, în războiul din 1916—1919.

Atâta vreme cât adevărul istoric e cu noi, dreptatea e de partea noastră. De îndată ce vom nesocoti adevărul istoric, și slăbiciunea noastră ne va dicta acte din care va ieși înfrântă demnitatea noastră, suveranitatea națională și încrederea că dacă suntem Români, avem dreptul să stăpânim, indiscutabil, România, merităm robia jidovească.

Lupta a început de 8 ani. Ea nu trebuie întreruptă, nu trebuie să ne mulțumim cu jumătăți de măsură cari ar opri numai pentru un moment în loc, ofensiva jidovească, ci trebuie să se vină cu soluția radicală, singura care ar pune capăt primejdiei și care soluție, nu este, nu poate fi „Numerus clausus“, ci „Numerus nullus“.

Dr. MIHAIL BICLEANU.
(„Apărarea Națională“ — Iași).

Citiți și răspândiți
Infrățirea Românească

Organizația județeană transmite prea îndureratei familii *Popescu* din com. *Horodnicul de Sus*, și tuturor fraților de luptă din județul Rădăuți, — cele mai profunde condolente — cu ocazia nenorocită a pierderii fiului, fratelui și Eroului *Gheorghe Popescu* — fost student la Paris — mort în Spital, după o lungă și grea suferință, — în urma stălcirilor mortale sub copitele cailor, — la congresul cuzist din Rădăuți.

* * *

Org. jud. a sărbăt aniversarea a 8 ani dela înființarea L. A. N. C., printr'o mare întrunire ținută în *Vatra Dornei*. A participat un număr foarte mare de Dorneni, precum și numeroși delegați din comunele Dornelor. D. inv. *Gr. Berciu*, face istoricul luptei D-lui *A. C. Cuza* din timp de peste 40 ani și canalizată de 8 ani, la 4 Martie 1923, în puternica organizație L. A. N. C. — Vorbind despre programul cuzist, D-sa arată că este cel mai sigur și mai puternic mijloc, de a scăpa Neamul și Țara, — împinsă la prăpastie de toate partidele politice — înfrățite cu ucigașii Jidani. Deci L. A. N. C. trebuie să fie chemată la guvern!

Mai vorbesc câțiva luptători din localitate, după care întrunirea se termină în mare însuflețire pentru M. S. Regele și Dl. A. C. Cuza, cărora li s'a expedit telegrame omagiale.

* * *

În 15 Martie a. c. s'a ținut o mare adunare în târgul *Stulpicani*. Au participat peste 1000 de săteni, între cari foarte mulți *Stulpicăneni*, apoi o delegație de peste 100 de viteji *Dorateieni* în frunte cu steagul și numeroși luptători din comunele *Negrileasa*, *Ostra*, *Gemene* și *Slătioara*.

Dl. inv. *Gr. Berciu*, a arătat pe larg în înțelesul tuturor programul L. A. N. C., care cuprinde mai ales lupta contra Jidanilor, a cametei, a tuturor relelor și neajunsurilor, micșorarea și scutirea de bir a familiilor sărace, asigurarea existenței muncitorilor, precum și lupta pentru o păsuire omenească a plății datoriilor.

S'a organizat apoi L. A. N. C. având în frunte pe președ. *Toader Moroșan*, un curajos și vrednic luptător. S'au înscris membri noi, în număr de peste 200.

La sfârșitul adunării s'a făcut o frumoasă manifestație pentru M. S.

Regele și Dl. A. C. Cuza, pe șoseaua din centrul jidovit a *Stulpicanilor*.

Miercuri 25 Martie a. c. („Buna Vestire“) s'a întrunit în orașul *Vama* — *Consiliul județean în vederea Congresului și a pregătirilor*.

Cooperativa „Sturzeanca“ și Jidanul Heimson

Cooperativa „*Sturzeanca*“ din comuna *Priboi-Sturzani*, jud. *Dâmbovița*, având în exploatare o pădure cumpărată pe datorie, a vândut jidanului *Iancu Heimson*, vre-o 200 vagoane de lemne de foc. Jidanul dă arvună 120.000 Lei, dar cere polițe (cambii) dela cooperativă. Polițele sunt scontate, la bancă, care a cerut banii dela Cooperativă când a venit scadența. În acest timp lemnele se expediau regulat jidanului, care cerea mereu lemne, dar de plătit, nu plătea nimic.

După un timp oarecare, Jidanul modifică legătura de cumpărare. Mai dădu Cooperativei 120.000 Lei, dar tot pe poliță, și Cooperativa iar trebui să plătească banii la bancă.

Lemnele însă se expediau încontinuu, fără ca jidanul să le plătească.

După ce s'au expediat 50 vagoane de lemne în preț de aproape 250.000 Lei, Cooperativa a oprit expedierea lemnului și a cerut jupanului *Heimson* prețul mărfii predate.

Jidanul în loc de plată cedează contractul Băncii: *M. Almosnino*, care părește Cooperativa „*Sturzeanca*“, cerându-i 600.000 Lei despăgubiri. — Procesul este în curs de judecare la Camera Arbitrară a Bursei din București.

Ce vedem din toate informațiunile primite de Cassierul Cooperativei: Ioan G. Ionescu? Cooperativa „*Sturzeanca*“ a primit dela jidanul *Heimson*, drept arvună 240.000 Lei în două rânduri, pe polițe, pe care a trebuit să le plătească la scadență.

A expediat jidanului *Iancu Heimson* lemne în preț de un sfert de milion Lei, fără să primească un ban.

Iar ca încheiere tot cooperativa este în procesată de alt Jidan: *Almosnino* să plătească daune de 600.000 Lei.

Români, feriți-vă de Jidani.

O importantă manifestare antisemită la Paris

„Jos Jidanii” — „Noailles la Moscova”

„De câțva timp „Studioul 28” proiecta un film iudeo-bolșevic, zis supra-realist: *L'AGE D'OR*, patronat de *VICONTESA DE NOAILLES, JIDANCĂ, PRIN NAȘTERE BISCHOFFEIM*. Antisemiții revoltați s'au decis să pună capăt scandalului.

„Și, Miercuri 3 Decembrie, în strigăte de „Jos Jidanii!” „Noailles la Moscova!” spectacolul, la care asista toată elita jidovească a Parisului, fu zădărnicit iar asistenții „distinși” busculați de către manifestanți, trebuiră să evacueze sala „în viteză”. Jidanul (le youtre) Morif, de Rothschild, care părea că prezida ședința, scăpă teafăr numai grație unei fugi grăbite, sub protecția poliției.

Unsprezece manifestanți au fost arestați.

CE ZICE PRESA?

A doua zi, presa, rău informată — ca întotdeauna — lămuria pe cititori că „o bandă de Camelofți ai Regelui — sau Tineri Patrioți — jefuiseră un cinematograf de avangardă” și că „pagubele se ridicau la o sută de mii de franci”.

Abia după câteva zile, „*Ami du Peuple*”, „*le Populaire*”, „*Comœdia*”, „*Echo de Paris*” rectificară.

În special „*le Populaire*” semnală că manifestanții strigau „cât îi lua gura”: „Moarte Jidanilor”, fapt ce părea că-l uimește foarte.

Se vede că până aici, nu se știa de existența antisemiților la Paris.

INTERVENȚIA D-LUI LE PROVOST DE LAUNAY.

Dl. Le Provost de Launay, consilier municipal la Paris, interveni pe lângă autorități pentru ca filmul acesta să fie revăzut la cenzură.

Acesta, după examinarea lui, declară că filmul, deși purta viza cenzurii, nu suferise modificările ce-i fuseseră impuse: aceea ce Cenzura oprise, nu lipsia din film.

Și totuși, filmul continua să fie proiectat la „Studio 28”.

Dl. Le Provost de Launay, care a fost avizat, a făcut un nou demers pe lângă Prefectul de Poliție, și îl somă să ia măsurile ce se impuneau.

INTERZICEREA FILMULUI ȘI SANCTIUNI.

După câteva zile, se citea în jurnale, că filmul „*L'Age d'Or*” era interzis și că direcția Cinematografului era urmărită pentru infracțiune și condamnată la 5000 de franci amendă cu încheierea temporară a localului.

CONCLUȘIE.

Mișcarea antisemită, departe de a fi moartă, ia avânt.

Curajul adepților ei și abilitatea acestora ne fac să întrevădem zile frumoase pentru cauza ce servim.

H. R. de BACKER.

Despre această manifestare, mai cetim în admirabila revistă: „*Croisade*” din Ianuarie, următoarele rânduri:

„Nu putem decât să adresăm cele mai călduroase felicitări, bravilor tineri, cari au pus sfârșit unui spectacol de natură să revolte Parisul” (pag. 42)....

„Filmul a fost plătit (cu peste 7 milioane Lei), de către o doamnă din Paris, purtând prin căsătorie un vechi nume al Franței, dar care prin naștere, e Jidancă”... ea și-a câștigat o poreclă ireverențioasă: „la biché obscene” = „capra nerușinată”.

Ceva mai mult, „*Croisade*” reproduce câteva pasagii dintr'o broșură ce se distribuiau spectatorilor, broșură anticreștină. Vom traduce câteva rânduri pentru a evidenția nerușinarea iudeo-masonilor pe cari încă multe fețe bisericesti de la noi, îi socotesc inofensivi:

„*Furați obiecte sfinte, pângăriți Bisericile*”...

„...*un obiect sacru căzut în mâinile noastre trebuie profanat toată viața*”...

Aceste infamii se găsesc la pagina 31 din broșura francmasonică „Cum să pui la locul lui pe popă”.

Și dacă și noi ne luptăm în contra unor asemenea ticăloși, — cari pângăresc pe Christos, — cari batjocoresc pe Rege, răspândind împotriva-i cele mai josnice șvonuri, — cari necinstesc Țara și Neamul, — ni se spune că suntem: „agitatori inconstienți”.

Cum se face dreptate și cum se resolvă cererile oamenilor ne'ndreptățiți

Românul creștin *Mihăilă Calian*, agricultor din comuna *Viișoara*, jud. *Turda*, fost legionar în Batalionul 17 din *Italia*, iar sosit în *Tară*, împărțit la Regimentul 8 Jandarmi din Brașov, după demobilizare sosind în comuna sa, s'a prezentat locurilor în drept, pentru a i se da și lui, loc de folosință și loc de casă, după cum serbia legea. Nu i-a dat nimeni nimic, deși era în drept, înaintea altora, cari fără să fi fost luptători de talia lui, totuși au primit. Ba chiar și din rezervele de Stat i s'a dat în folosință, jugărul cu Lei 1.400.—, iar altora cu Lei 400.—

Acest fiu iubitor de țară, om sărac, fără nici o avere, a încercat a-și căuta dreptul, la Ministerul Agriculturii, înaintând o cerere, cu data de 4 Octombrie 1929. Și credeți că omul nostru a primit vr'un răspuns? sau s'a interesat de el cineva, din cei în drept? Nu, nimeni, deși dela data cererii au trecut tocmai un an și jumătate.

Scrisori din străinătate

„...sunt profund mișcat. Perchițițiile ce vi se fac dovedesc că sunteți în război complet cu guvernul jidovit; însă Congresele voastre sunt un adevărat succes și dau speranța că veți izbândi. Dar băgați bine de seamă, păziți-vă, căci jidanul este, ca și diavolul, *ucigaător de oameni și mincinos*”....

„...vom informa lumea creștină despre suferințele voastre”....

MONSEGNEUR E. JOUIN.

„...noi știm existența unei adevărate persecuții în contra antisemiților români”....

„...trimiteti-ne amănunte ca să putem protesta în presa franceză”....

Fl. Brenier de Saint-Christo. („Acțiunea Română”, Organ al Tineretului L. A. N. C. — București).

Despre marele Congres al L. A. N. C. dela SUCEAVA, ținut Duminică 22 Martie 1931, în numărul viitor.

În luna Aprilie se vor ține Congresele L. A. N. C. la *VASLUI* și *CÂMPULUNG* — Bucovina.